

# Клітка

Григорій Хорошко

Ми всі у клітці власної ж провини.  
В якій блукаємо усі до нині.  
В якій забули, що таке людина.  
Вона не річ і не тварина.

Вона не мішень у історичному тирі.  
Вона краса, яка має жити у мирі.  
Людина — істота розуму та віри.  
В жагі до спокою всі ми щирі.

Даруйте шанс на нові кроки.  
Нехай пройдуть війни тієї роки.  
Нехай серця знову заспівають.  
А люди зі спокоем у ліжках засинають.

Даруйте життю новому шанс.  
Нехай же ті гармати нам являть реверанс.  
Нехай пролунають мирні тости.  
А ми продовжимо над собою все рости.

Я вірю настане, коли-небудь, ранок.  
І сядемо ми за спокійний сніданок.  
Без дум про роздори та про той гніт.  
І розтане на серці довговічний лід.

Ми знов будемо разом: знову ти і я.  
А з нами навколо вся радісна рідня.  
Ми прошепочимо — у нас все вийшло.  
А позаду залишилось все найгірше.